

Adam Balthasar Werner von

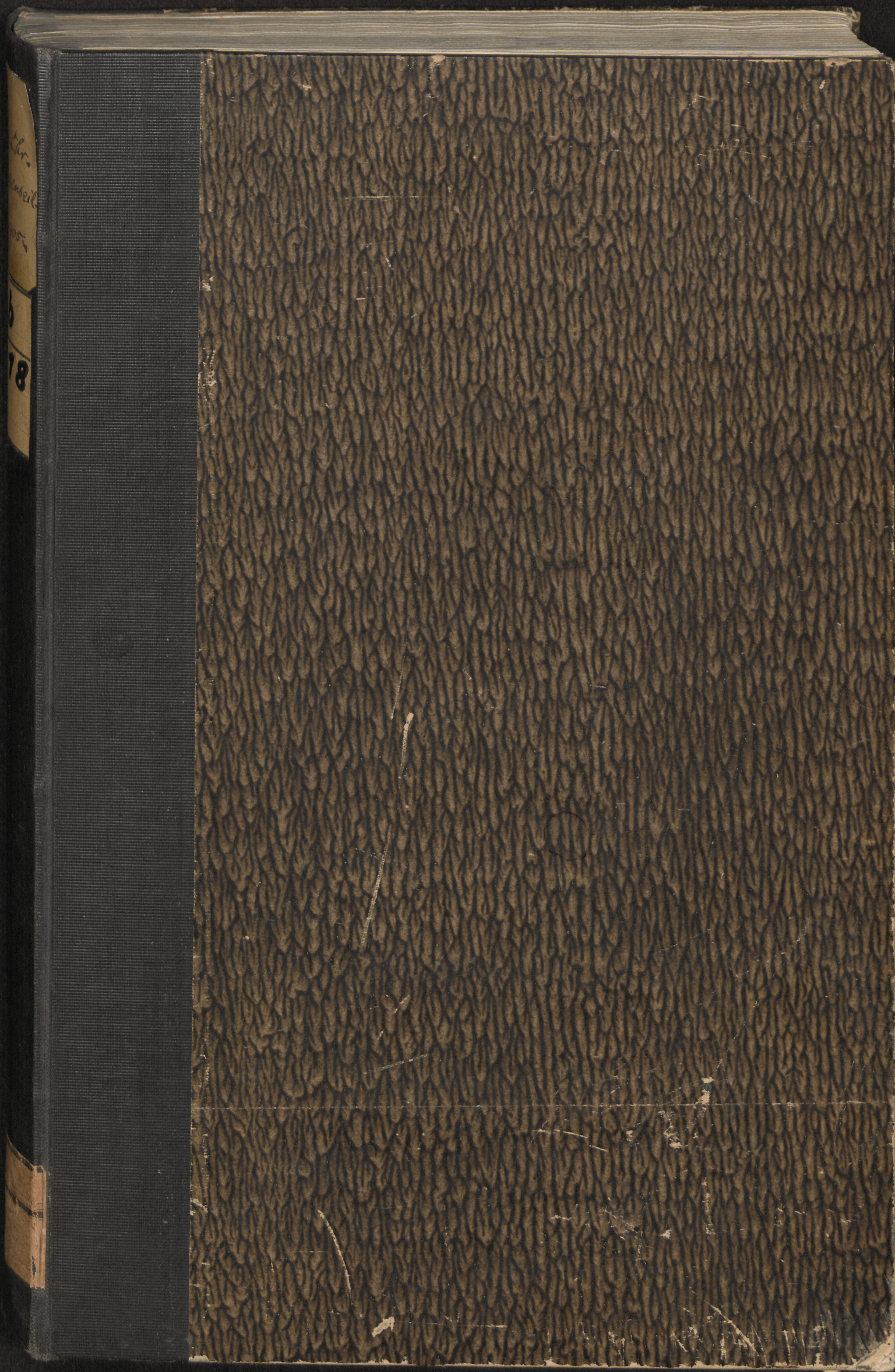
**Rector Vniversitatis Stvdiorvm Norico-Altdorfinæ, Adamvs Balthasar Werner, D.
... Ad Exequias Viri ... Dn. Johannis Christophori Wagenseilii, J. V. D. Jvris
Canonici Pvbliciqve, Nec Non Lingvarvm Orientalivm, Professoris Ordinarii ...
Invitat**

[Altdorf]: Literis Kohlesii, [1705?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1004875479>

Druck Freier Zugang

Bb-18.

Ex
Bibliothek
Academica
Rostochensis

RECTOR
VNIVERSITATIS STUDIORVM
NORICO-ALTDORFINÆ,
ADAMVS BALTHASAR
WERNER, D.

Sereniff. Duc. Saxo-Weiffenfelf. Confiliar. Pandecta-
rumque Prof. Publ.

AD EXEQVIAS

VIRI

*PRÆNOBILISSIMI, EXCELLENTISSIMI
ATQUE CONSVLTISSIMI,*

DN. JOHANNIS CHRISTO-
PHORI WAGENSEILII,

J. V. D.

JVRIS CANONICI PVBLICIQVE,
NEC NON LINGVARVM ORIENTALIVM,

PROFESSORIS ORDINARIÏ LONGE
CELEBERRIMI,

COLLEGÆ SVI AMICISSIMI,

PIO OFFICIO CELEBRANDAS,

CIVES ACADEMICOS

HVMANISSIME INVITAT.

Literis KOHLESII, Vniversitatis Typographi.

RECTOR

UNIVERSITATIS STUDIORUM

NORICO-ALTDORFENSIS

ADAMVS BALTHASAR

WERNER, D.

Secretarius Duc. Saxo-Weissenf. Consiliarius. P. a. d. e. s. a.

Imperialis Prof. Publ.

et d. b. r. o. n. i. a. s.

VIRI

PRÆNOBILISSIMI, EXCELLENTISSIMI
ATQUE CONSULENTISSIMI

DN. JOHANNIS CHRISTO

PHORII WAGENSTELII

J. V. D.

JURIS CANONICI P. B. L. I. C. I. O. V. E.

NEC NON LINGVARUM ORIENTALIUM

PROFESSORIS ORDINARIJ LONGE

CELEBRISSIMI

COLLEGII SVI AMICISSIMI

PRO OFFICIO CELEBRANDAS

GENES ACADEMICOS

INVITAT.

Licetis Kornstein, Universitatis Typographus

Um ad Trasimenum lacum, Romanis olim, vis Hannibalis ingens infixisset vulnus, progressus in rostra prætor, Pugna, inquit, magna victi fumus! Simili pæne exclamandi dolendique formula utendum nobis est, quando hac ex tabula exequias IOHANNIS CHRISTOPHORI WAGENSEILII, Viri πολυμαθεστάτη longeque celebratissimi, indicere imperat officii nostri et mortalitatis conditio. Magnam enim et nos ciadem passi sumus! magnum et grave vulnus accepimus! magnum virum amisimus! Amisimus præclarum Ictum, Oratorem excellentem, πολύγλωσσον & Polyhistorem plane eximium; cuius sublime ingenium, limatum iudicium, incredibilis memoria sensusque reconditi, summa item dicendi copia, scripta cedro digna, passim celebrantur a doctis et intelligentibus; nec trans mare ignorantur. Ac proinde non nostram tantum academiam, et Germaniam, sed universum pæne orbem litteratum jacturam in eo fecisse maximam, sentient nobiscum homines in Britannia, Suecia, Belgio, Italia et Gallia, ætatis nostræ doctissimi, idque in congressibus suis, museis et societatibus, ore uno confitebuntur. Quem virum nobilissimum cum vivum adhuc, terrisque immorantem, plurimi semper ex æquo fecimus, viventium numero nunc exemptum, terrisque ereptum, eo religiosius habendum esse censemus, nec ullo unquam modo permittendum, ut immortalitate dignissima laudum et meritorum ipsius recordatio, inofficioso, nostra culpa, silentio involvatur. Natalem ille locum sortitus est inclytam Norimbergam; ubi die 26. Novembr. anni supra millesimum et sexcentessimum trigesimi tertii, editus est parentibus pietate, prudentia et dignitate, egregiis, Georgio Christophoro Wagenfeilio, mercatore integerrimo, et Sabina, Casparis Nürembergeri filia, præclaris virtutibus ornatissima. Quorum cura cum Baptismi sacris mox initiaretur, sponsoris in se partes recepit Vir amplissimus et consultissimus, Johannes Christophorus Müllerus, illustris Reip. Norimb. Primicerius longe meritissimus. Sed parum tranquilla nostro obtigerunt cunabula, quippe migrantes a. 1634. Holmiam Suecorum parentes ipsum, paucorum mensium infantem, una cum familia reliqua, eo deportarunt; ubi et primam pueritiam exegit, et studiorum posuit tirocinia, sub domestico imprimis præceptore Jacobo Bretsprechero. Huic a. 1645. in patriam Pomeraniam redeunti comes datus et disciplinæ alumnus Gryphiswaldiam adiit, ac deinde Rostochium. Sequentem tamen anno, reduci, e Suecia parenti Lubecæ redditus, Norimbergam et ipse reducit. Iam tum eos in literis progressus fecerat Noster, ut locum mereretur in prima Gymnasii Norimb. classe,

classe, cui Johannes Riednerus tunc præerat, vir ea doctrina, quæ spartam ejusmodi decet ornatque, præcellenter instructus. Quare, vix triennio interposito, maturus academiae judicatus Johannes Christophorus, hanc elegit Altdorfinam anno 1649, in eaque per lustrum integrum studia continuavit, Generosissimis Vniversitatis Curatoribus, primo mensæ communis, ac paulo post plenum, quo alumni fruuntur, beneficium laudabili munificentia in ipsum conferentibus. Hoc in Lyceono nostro, doctoribus imprimis usus est Ruperto, Hackspanio, Ludwello et Georg. Koenigio, Viris beatis ac laude nostra majoribus. Est hoc virtutis, Barclaiio iudice, maximum præmium, quod latere suos non sinit. Itaque mirum videri non debet, quod magno theatro spectata Wagenseilii virtus ipsum admodum juvenem summis Proceribus jam commendaverit. Annus agebatur 1654, cum Illustrissimus Heros Ehrenricus S. R. I. Comes ab Abensperg et Traun, Altdorfio eum evocaret, ad formandos mores regendaque studia filiorum Ottonis Ehrenrici et Ernesti Julii; quorum ille postmodum inferioris Austriae Mareschallus et Sanctioris Consilii Cæsarei Senator, hic Cæsareanorum militum Tribunus evasit. Accesserunt illis a. 1657, et in Beati nostri curam partemque laborum venerunt, Rudolphus Wilhelmus Dominus de Stubenberg, patre genitus Iohanne Wilhelmo, eruditione non minus, quam splendore natalium, inclitissimo, (quippe cujus nomen inter excellentiora Frugiferæ Societatis Teutonicæ membra celebratur) nec non Augustus S. R. I. Comes de Harteck, Philippi Comitis Illustrissimi Filius. Inter ista negotia annus appetebat seculi prioris nonus et quinquagesimus, Traunio Comiti seniori fatalis; quare Noster provincia, quam adhuc ornaverant, decedens, Heidelbergam primum, mox Argentoratum, adducto secum Harteckio Comite Augusto, profectus est. Ibi cum per modicum tempus substitisset, expetere coepit operam ejus Illustrissimus atque Excellentissimus S. R. I. Comes ab Abensperg et Traun, Ernestus, Ehrenrici prædicti frater, S. Cæsareæ Majestatis Consiliarius intimus, et inferioris Austriae Mareschallus; ac repetita invitatione effecit, ut anno 1661, Filium Ferdinandum Ernestum exoticas per regiones comitatus Argentorato abiret. Totum fere sexennium peregrinatio ista abstulit, intra quod universam Italiam, Galliam, Hispaniam, Belgium, Angliam et Germaniam Illustrissimus Comes insigni cum utilitate perlustravit, Wagenseilio ductore et studiorum præfecto, qui consulendo atque erudiendo eidem adesset, ac imprimis juvaret in moribus hominum et rebus, quæ uspiam locorum se offerrent, notabilibus cognoscendis. Quod et strenue præstitit *μαναρίτης*, atque, occasione sic ferente, e Gadibus Hispaniæ in oppositum quoque Africae litus trajecit. Ac præter alios, hic etiam mansit fructus itineris defuncto nostro, ut illustrium et clarissimorum per tot gentes ac regna virorum benevolentiam et amorem sibi conciliaret, illorum ope reconditos Bibliothecarum thesauros spectaret, denique fundamentum jaceret litterarii illius commercii, quod cum præcipuis Europæ luminibus creberrimum ipsi postea intercessit. Factum inde est, ut Taurinenses in Italia eruditi eundem in Academiam Incultorum, et Patavini in Recuperatorum societatem sponte sua reciperent. In prima suæ felicitatis parte solebat ponere amicitiam summi viri Iohannis Capellani, cui Lutetiæ degens innotuerat. Per eum enim, supra spem et expectationem, commendatus

Io. Baptistæ Colberto, LUDOVICI XIV. Galliarum Regis supremo status Ministro, tam expeditum ad clementiam & munificentiam Regis invenit aditum, ut juxta cum viris aliis doctrinæ melioris laude conspicuis, ter repetita vice, congiaria acciperet amplissima. In Gallia igitur tantis ornatus beneficiis, a Gallia etiam testimonium eruditionis, summos in utroque Jure honores ac privilegia Doctoris, reportare voluit, eademque in academia Aurelianensi die Jun. 29, a. 1665, sollemni ritu obtinuit. Quantumcunque vero apud exteros gratia & fama floureret, subinde tamen ad suam respexit Norimbergam, eoque, anno 1667 mense Martio exeunte, reversus, vix officia sua debito reverentiæ cultu obtulerat Patriæ Patribus, cum, ex decreto illorum benignissimo, Juris Publici & Historiarum hac in studiorum Univerſitate professio ipsi committeretur, cui mox d. Aprilis 15 inauguratus est. Anno eodem, die Augusti primo et viceſimo, sociam tori jungebat sibi Noster Matronam nobilissimam, præstantissimisque decoratam virtutibus, Mariam Barbaram, Viri nobilissimi strenuique Friderici Praunii, Censoris Norimbergensis, et Barbaræ Oelhafæ Filiam, Jacobi Heuffii, mercatoris amplissimi, viduam, ex eaque, ipsis calendis Junii anni sequentis, (quo paulo ante in Senatum numerosiorem Reip. Norimb. adscriptus erat) primum suscipiebat filium, Ferdinandum; qui tamen infans decessit die 16 Augusti, a. 1669. Pensavit jacturam nata hoc anno filia Helena Sibylla, quæ deinceps virgo florentissima, sexusque sui ornamentum, a. 1692 d. ii. Octobr. nupsit Viro Nobilissimo atque Excellentissimo, Danieli Guilhelmo Mollero, Comiti Palat. Cæs. inque Altdorfina nostra Metaphysices et Historiarum Prof. Publ. Academiæ item Bibliothecario celeberrimo æque ac meritissimo. Quæ quidem gaudia Hymenæa luctus occupavit ex obitu fratris Laurentii Wagenſeili Viri generosissimi fortissimique; qui nostro Joh. Christophoro ætate minor, ab infimo militiæ gradu, cum prius sub Electoris Palatini, deinde Cæsaris augustissimi, tum Baviariæ Electoris, & Regis Hispaniarum auspiciis, varie militasset, apud Venetos denique ad Generalis excubiarum magistri dignitatem ascenderat, in Creta Insula, sub id tempus, febri ardente correptus occubuit. Amplius anno 1670 lucem adspexit alter filius, cui Gabrielis nomen parens indidit. Hic absolutis in Univerſitate patria studiis, & ob insignem Juris utriusque peritiam Licentiati ornatus titulo, nec non variis itineribus cum laude defunctus, Memelium Borussiæ tandem sedem elegit, Secretarius Regius & Advocatus Ordinarius ibidem constitutus. Exoptato Vir hic nobilissimus & consultissimus fruitur matrimonio cum Anna Elisabetha, conjugæ apprimè nobili, e familia Zezkiorum generosa & apud Boruffos cum primis florente, oriunda; quæ priore connubio mercatori Regiomontano celebri & spectatissimo, Sandio, sociata vixerat. Fœcundus filii hujus thalamus plurium nepotum felici nativitate Beatum nostrum exhilaravit, quorum duo quidem, filius & filia, ante Avum extincti, reliqui vero tres, Joh. Christophorus, Daniel Guilhelmus, & Helena Sibylla, Dei virtute sunt superstites. Hoc vero ipsum laudatum liberorum par, Helenam Sibyllam & Gabrielem, singulari cura & sollicitudine pater circumſpectissimus educavit: in commodum enim Filii, prout eruditus notum, Peram librorum juvenilium conscripsit; & Filiam, raro exemplo, variis linguis, artibus & scientiis

tum ipse excoluit, tum aliis magistris excolendam tradidit: quæque etiam ob mirum litterarum politiorum amorem & cultum, celebri apud Italos ac supra memoratæ Academiæ Recuperatorum est inserta: & a Clarissimo Viro, Mich. Schreiber, Molleria Regiomontanæ, tum cognominis tum celebritatis ratione scripto publico comparata. An- nus 1673. B. Wagenfeilo nostro secundam dedit filiam Mariam Sabinam, sed parum vivacem; quippe quæ post menses quindecim vitam cum morte commutavit. Commutavit eodem tempore Noster Historicam cum Orientalium Linguarum professione, auctoritate quidem Dominorum nostrorum, simulque his benignissime annuentibus, Collegii academici ædes cœpit incolere. Ac ne in eo ornando jam sola patria videretur occupata, anno 1676, Serenissimus Celsissimusque Princeps Adolphus Johannes, Comes Palatinus Rheni, Bipontinæ Familiæ, Carolique Gustavi Suecorum Regis potentissimi Frater germanus, magnam subolem, Adolphum Iohannem et Gustavum Samuelem, fidei ejus curæque credidit, ipsum vero Wagenfeilium ad Consiliarii splendidissimi dignitatem evexit. Anno 1691. negotiorum quorundam expediendorum causa iter Viennam Austriæ, Imperatoris augusti sedem urbiumque imperatricem, jam pridem multis nominibus sibi charissimam perspectissimamque, indeque porro in Hungariam, suscepit; cujus itineris cursum eventumque omnem, et qua ratione in sacrum conclave, iterata vice, a Divo LEOPOLDO Cæsare Optimo Maximo quam clementissime admittus, ab excelsis item et illustrissimis Comitibus, Gottlieb, Windischgræz, Carolo Waldsteinio, Ottone Ehrenrico Abenspergio ac Traunio, aliisque Ministris sanctioris Consilii participibus, perquam clementer exceptus et habitus, nec non a Daniele Nesselio, pluribusque viris illustribus et eruditis, comiter ac liberalissime tractatus fuerit, terse plenissimeque illa recensuit Epistola, quam Viro illustrissimo et excellentissimo, Petro Valckenierio, Potentissimorum Fœderati Belgii Ordinum ad S. R. I. Comitibus Legato, quem Viennam tunc profecturus, ac Ratisbonam transiens salutaverat, typis excusam inscripsit et nuncupavit. Hic ipse Valckenierius, post elapsam triennium, apud Helvetios, eorundem Præpotentum Fœderati Belgii Ordinum Legatus, nomine illustrium Academiæ Lugdunensis Curatorum, laudis conditionibus Beato nostro obtulit provinciam Linguas Orientales in eadem publice docendi; utque inclytum illud politioris eruditionis domicilium honore nominis sui amplius nobilitaret, præsentia decoraret, invitavit. Sed amorem Aldorfinae suæ Wagenfeilius illi Batavorum Minervæ prætulit, et Attallicis conditionibus animum sorte sua contentum. Quem in patriam affectum et merita viri, æqua prudentiæ lance ponderans Illustre Scholarum Norimb. Collegium A. 1697. reliqua ejus munera munere insuper doctoris Iuris Canonici auxit, eumque membrum ordinarium Ictorum Ordinis rite constituit; cujus Decanatum, ab eo tempore, *o manarjens* bis administravit. Post beatam Georg. Matthiæ Koenigii mortem, præfecturam Bibliothecæ Academicæ in se suscepit; quo tamen munere, anno insequente, ob ingravescentem ætatem, & incommoda alia, se abdicavit. Quæ cura deinceps a Generosissimis Vniversitatis Curatoribus, genero ipsius amplissimo, Prof. Mollero, benevole est demandata. Fasces Athenæi hujus bis gessit, ejusque dignitati pari-

pariter atque utilitati studiose diligenterque consuluit. Nec facile dictu est, quanta dexteritate, fide, famæque celebritate, enumerata hucusque munia sua gesserit ornaveritque. Erat enim ipsi a natura ingenium acre, iudicium sagax, methodus in docendo facilis et expedita, perspicuitas admiranda, expressa quidem in loquendo, sed decora cunctatio, dictio tersa & elegans, cæteræque animi dotes supra vulgarem eruditorum sortem. Quam callens fuit et privati Iuris et publici? quot linguarum orientalium æque ac exoticarum peritus? quantum rerum, quantum exemplorum, quantum antiquitatis tenuit? Nihil erat, quod discere velles, quod ille docere non posset: plurimis certe, quoties vel ore vel litteris aliquid abditum quærebant, ille thesaurus erat, ac proinde singulare pariter Academiae nostræ ornamentum; cuius nomine gloriaque commoti non pauci ad visendum atque audiendum Wagenfeilium e remotissimis advenerunt locis; et quos ad cultum amoremque sui Athenæ nostræ non traxerant, unius hominis fama perduxit. Præterea morum in eo elegantiam & mire officiosam civilitatem, cum qua congruebat gravitas, & utrique tranquilla cum Collegis aliisque concordia, ac vitæ integritas, respondebat. Erga Deum & sacra fervens ipsi amor fuit ac reverentia, eaque cum exquisitissima rerum divinarum intelligentia, apprime consentiens, prompta etiam in egenos liberalitas, incredibile studium, et summa vigilantia. Erat profecto somni parcissimi, nec diebus solum, sed & noctibus utebatur ad edendos tot præclaros ingenii sui foetus, ac monumenta insignia, quibus eruditum orbem locupletavit. Ex his, præter innumeras Disputationes Iuris publici, Rei numariæ, linguarumque & antiquitatum sacrarum studia mirifice illustrantes, prædicari omnino merentur, Dissertatio de loco Genes. XLIX. 10. Liber Talmudicus Sota dictus, amplissimo commentario illustratus; Tela ignea Satanæ; Exercitationes sex varii argumenti; Pera Librorum juveniliū; Hydraspis; Commentatio de Civitate Norimb. et Germaniæ Phoenacis; *Belehrung der Jüdisch-Teutschen Schreib-Art etc. Benachrichtungen wegen einiger die Jüdenschaft angehenden wichtigen Sachen/u. a. m.* Infundibulum Minervæ; Orationes item parentales, in memoriam G. S. Füreri et G. F. Behaimii, Septemvirorum Norimbb. et Universitatis hujus Curatorum immortaliter meritorum, habitæ; quæ et plura alia ejus scripta, variarum rerum et elegantiarum velut sesamo ac papavere sparsa, salivam movent legentibus et admirationem. Cæterum vero Coniuge priore nobilissima, Maria Barbara, singulari patientiæ et candoris exemplari, A. 1701, mense Aprili, pie demortua, eodem anno vergente, sibi despondendam curavit Matronam honoratissimam lectissimamque, Susannam Barbaram, Reverendi admodum Clarissimique Viri, Georg. Christophori Langii, Diaconi quondam ad S. Sebaldi Norimbergæ præclare meriti, relictam viduam, natam Loescheriam; quæ fida quoque tori socia maritum fovit enixe, huiusque senectutem, variis casibus morbisque inquietatam, quotidianis officiis, moribusque commodis, tranquilliolem reddidit. Præterquam enim quod sub initium anni 1698. die festo Epiphaniæ, cum paulum extra oppidum prodeambularet, fallente per glaciem vestigio, dextrum pedem ita læsit, ut laxatis in genu sinistro tendinibus, luxataque deorsum patella, postea ascensus per accliviam, et per declivia descensus, difficilior

cilio ipse evaderet ; toto fere conjugii posterioris quadriennio cum
 acerrimis stranguriæ et ischuriæ doloribus consuetatus est. Quibus
 leniendis ac depellendis , Medicorum excellentissimorum , DD. Bruno-
 nis, Hoffmanni, b. Apini, et Bajeri, Collegarum nostrorum honoratissimorum,
 operæ, consilia, medicamina, bono quandoque successu adhibita sunt,
 natura videlicet et arte malo prævalentibus. Tandem vero per hebdomadas
 quinque novissimas lecto affixus, ac doloribus pristinis, tenesmo præcipue
 continuo, laborans, solius experientissimi D. Bajeri salutaribus usus est
 consiliis ; quibus sociabantur non Vxoris solum laudatissimæ, cura,
 vigiliæ, et ministeria fidelissima, sed et Filia nobilissima, Molleria,
 assidua pietatis officia, auxilia, pia colloquia, preces ac vota ad DEVM
 ardenter fusa; quæ multam quidem acutissimis, et prout æger ipse
 identidem appellare solebat, atrocibus doloribus, subinde refrigerationem
 attulerunt, spe tamen firmæ recuperandæ sanitatis decollante. Etenim
 omnia sensim in pejus ruerent, accedentibus frequentiore vomitu,
 insomniis, et acriorum defluxionum vehementia ; indeque corpus paulatim
 languescere, totque ac tantis malis succumbere. Itaque relictis omnibus,
 Noster solis meditationibus colloquiisque sacris, continuis item precibus
 ac decantandis hymnis intentus, Martini Molleri potissimum librum de
 Arte moriendi, a capite ad calcem, sibi prælegi, sacraque cœna, illo
 immortalitatis viatico, se muniri curavit, ministrante Theologo religiosissimo
 D. Wegleitero. Conjugi dein supremum dixit vale, Filiaque & Genero,
 repetitis vicibus, paternam benedictionem impertivit, cœlestem remunerationem,
 pro officiis sibi præstitis, apprecatus. Ipso die emortuali (erat hic nonus
 mensis hujus Octobris) maxime reverendus D. Sonntagius ante meridiem,
 ægrum, stadium mortis jam ingressum saluberrimis animavit alloquiis ;
 post secundam vero meridianam ejusdem diei, admodum venerabilis D.
 Langius, privignus, qui decumbentem antea sæpius visitaverat, nunc
 vero, sensibus et loquela deficientibus, ipsi benedixit, animamque
 corpore egressuram DEO commendavit ; quæ manibus etiam Creatoris,
 unde venerat, in præsentia nobilissimarum charitatum, Conjugis,
 Filia, Generi, placidissime tandem est reddita, postquam pie defunctus
 annum ætatis ageret septuagesimum secundum, muneris vero professorii
 octavum & trigésimum. Nostrium nunc est, curare exequias ; et dare
 operam, ut honor supremus Collegæ desideratissimo cumulatissime
 exhibeatur. Agite ergo, Cives Academici, ad primam hodierni pomeridianam
 prompti comparete, et funus perluctuosum frequenti comitatu deducite.
 Ultimum hoc humanitatis ac reverentiæ officium manes Viri et doctoris
 vestri consummatissimi a vobis postulant, necessitudines amplissimæ
 requirunt, virtusque et doctrina extincti omnino promerentur. P. P. Altdorff
 Nor. d. xv. Octobr. c17 10 ccv.

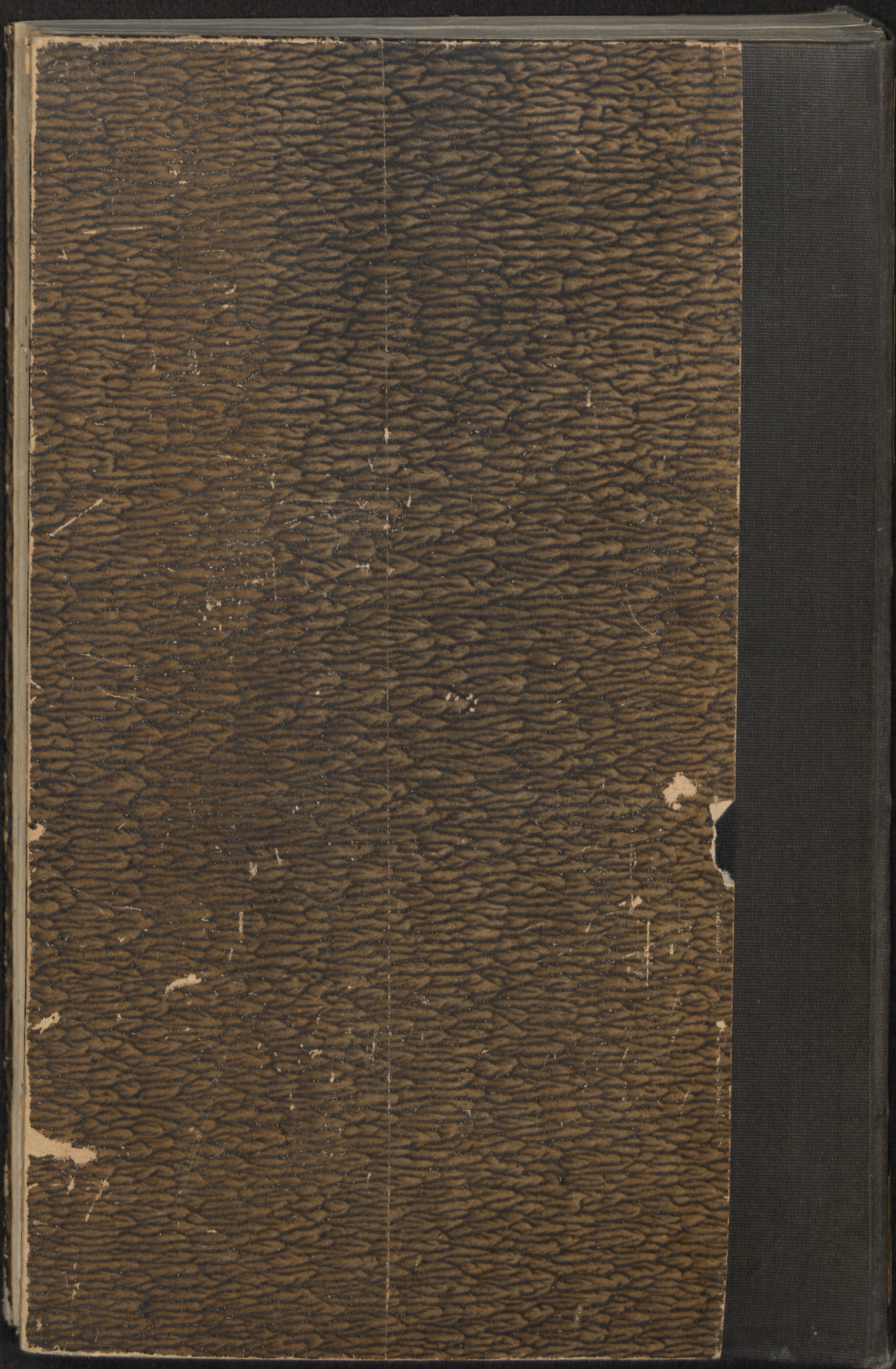

Das feste und höchstnützliche

Wagenseil /

Welches

Als es durch den tödtlichen / doch seeligen Hintritt /

Des Weyland

HochEdlen / GroßAchtbahren und Hochgelahrten

**Hrn. JOHANNI
CHRISTOPHOR
WAGENSEILI**

Weltberühmten Doctoris Juris Utriusque und Doc
sehnlichen Juris Publici, Canonici, & Lingvarum Orientalium
Professoris der Altdorffischen ACADEMIE

Zum höchsten Leydweisen /

so wohl

der Gelehrten Welt /

als auch insonderheit /

Der Hoch-Edlen und Höchstbetrübtten Leydtragenden

Frau Wittwen /

Herrn Sohnes /

Frau Tochter /

Herrn Schwieger-Sohnes /

Kindes-Kinden / und anderer höchstgeehrten Anverwandt

Den 9. Octob. itzlauffenden 1705ten Jahres /

Zerrissen worden /

Zum höchstverdienten Ruhm des Wolseelig

und wolgemeinten Trost der Werklichbetrübtten /

Denen Danckbahren Liebhabern der Gelahrtheit und Tugend

vorgestellet worden /

Von

Heinrich Safften /

Diacono der Evangelisch-Lutherischen Teutschen

Stadt-Gemeine in Memel /

Nebst inwendig benandten Freunden.

Königsberg /

Gedruckt bey Friderich Reusners / Sr. Königl. Majest.

und Acad. Buchdruckers / Erben.

